

демонстрирането на комуникативния потенциал на активната от гледна точка на езиково стиковане двойка „шеф-секретарка“, като при това в случая двамата принадлежат към максимално подходящи си една на друга изходни позиции: мъжът е техникар, „който никога не е изморявал паметта си с други книги освен технически“, а жената е бивша богата дъщеря с доказано като съмнително поведение. Прави впечатление, че към всички онези податки, маркиращи ситуацията на пораждаване на светска конверсация още в първото действие, се прибавя силно експлоатираната по-късно формула за стилистичната конверсационна уместност единствено при жените с впечатлителен външен вид и мъжете с пъргав ум.

Наред с жената, която стриктно, както подобава на природата ѝ на секретарка, санкционира с шантажиране всяко поведение, различно от светското безполово (в смисъл на непродуктивно) бърборене, добрият анатомически вид – а с него и секретарският рефлекс, не отминава и останалите жени в пиесата, като изключение от тази схема е не признатата за автомат комунистка Катя, а монтираната сякаш от „Криворазбраната цивилизация“ свекърва Деспина, която единствена не крие нищо, не притежава нито някаква красивост, нито ум, нито минало, и която единствена не обръща внимание на очевидните си поражения на полето на словесните дуели, които тя вижда погрешно като победи именно заради различния си, отдавна проигран езиков код. Ежедневният език, с който делничната жена си служи, също не е лишен от фигуративност, реторически жестове и стремеж към финално усилване. Напротив, стремежът към ефектно завършване на фразата тук е по-силен от този при светското общуване, тъй като е неприкрит. Тъкмо като неприкрит и „естествен“ обаче той не изпитва острата нужда от опосредстване, от участието в размяна, която може да го приведе в легално обръщение. На извиращите от сърцето на Деспина народностни синкопи („С майка си ту на английски, ту на френски“) писателят Кръстанов безпроблемно отговаря подобаващо „Къде е Мери, къде е Нина...?“ Знаем обаче особено от самия професор Димитър Димов, че когато става дума за топографска анатомия, „трябва да се избягва употребата на някои изрази от всекидневния живот, които ваят само за определено положение на тялото, като „горе“ и „долу“, „пред“ и „зад“ . Гъвкавостта на домашните животни (в това число качествените жени и на остроумническите писатели), идваща, както е прието да се казва по онова време, от начина им на живот, изисква „вътрешни“ анатомични понятия. Кафето и кексът не говорят по